

КРИСТЪФЪР ГОРТНЪР

Интригите
на *Тюдорите*
enthusiast

Продължението
на „Тайната
на Тюдорите“

C.W. Gortner
The Tudor Conspiracy

Copyright © 2013 by C.W.Gortner
All rights reserved

Кристъфър Гортнър
Интригите на Тюдорите

© Мариана Христова, преводач, 2015
© Виктор Паунов, художник, 2015
© **Enthusiast** – запазна марка
на „Алто комуникейшънс енд пблшинг“ ООД, 2015

ISBN 978-619-164-153-6

КРИСТЪФЪР ГОРТНЪР

Интригите
на
Бодорите

Превела от английски
Мариана Христова

enthusiast
София, 2015

Още от Кристофър У. Гортнър

ТАЙНАТА НА ТЮДОРИТЕ
ПРИЗНАНИЯТА НА КАТЕРИНА МЕДИЧИ
ОБЕТЪТ НА КРАЛИЦАТА
ПОСЛЕДНАТА КРАЛИЦА

Зимата на 1554 година

В живота на всеки от нас неизменно настъпва час, в който трябва да пресечем един праг и да се изправим пред тази невидима черта, разделяща това, което сме, и това, което трябва да станем. Понякога преходът е очевиден – ненадейна катастрофа поставя на изпитание духа ни, трагична загуба ни отваря очите за проклятието на собствената ни пленност или личен триумф ни вдъхва увереността, от която имаме нужда, за да прогоним страховете си. Друг път преходът ни остава незабелязан, прикрит от незначителните подробности на един прекалено забързан живот, докато не го зърнем в пламването на някакво забранено желание, в необяснимо чувство на меланхолична празнота или в копнежа за повече, винаги повече от това, което вече притежаваме.

Понякога приемаме с готовност шанса да се отправим към прехода си, приветстваме го като възможност най-после да сменим младежката си кожа и да докажем на какво сме способни, изправени пред безкрайните прищевки на съдбата. Друг път се бунтуваме яростно срещу неочакваната ѝ жестокост, срещу ненадейното запращане в свят, който не сме готови да изследваме, свят, който не познаваме и на който нямаме доверие. За нас миналото е убежи-

ще, което не искаме да напуснем от страх бъдещето да не поквари душата ни.

По-добре изобщо да не се променяме, отколкото да се превърнем в някого, когото няма да разпознаем.

Знам всичко за този страх. Знам какво е да криеш тайна и се преструвам, че мога да съм като всички останали – обикновен, безинтересен, неизпъкващ с нищо. Дните ми бяха разчетени от зори до зрач, а сърцето ми принадлежи на една единствена жена. Копнеех да съм някой друг – всеки, но не и този, който съм. Бях убеден, че съм видял всичко, което има да се види от превратностите на съдбата и осквернената невинност, от зверствата, извършени в името на вярата, властта и похотта. Вярвах, че като отричам истината, ще съм в безопасност.

Аз съм Брендън Прескът, бивш скуайър¹ на лорд Робърт Дъдли, а сега на служба при принцеса Елизабет Тюдор Английска.

През тази зима на 1554 година измамата ми най-последно бе разкрита.

¹ Първоначално думата означава „оръженосец“, но след залеза на рицарската епоха скуайърът е нещо като личен прислужник на благородник. – Бел. прев.

Хатфийлд

Първа глава

– **П**осечи и забий! Отляво! Не, от *твоята* лява страна!
Викът на Кейт отекна в сводестата галерия на Хатфийлд, прекъснат от изсвистяване на метал, когато тя се хвърли към мен с обувките си в меки обувки крака, размахала меча си.

Без да обръщам внимание на потта, която капеше по челото ми, и на гълагата до раменете коса, която се бе изплъзнала от опашката и бе полепнала по тила ми, прецених позицията си. Теглото и ръстът ми бяха предимство, но Кейт се бе обучавала години наред. Всъщност опитността ѝ ме изненада. Бяхме се запознали само преди пет месеца в двора Уайтхол, в онова опасно време, когато служех като скуайър на лорд Робърт Дъдли, син на могъщия херцог Нортъмбърланд, а тя действаше като информатор за господарката ни принцеса Елизабет Тюдор. През времето ни в двора Кейт прояви умения, които бяха госта необичайни за жена, но когато ми предложи да ми дава уроци по фехтовка, и през ум не ми мина, че ще е толкова добра с меча. Мислех си да я изоблича в блъфиране – смятах, че в най-добрия случай ще успее да нанесе няколко удара и да парира един-два пъти. Тя обаче скоро ми доказа, че греша.

Сега парирах атаката ѝ и мечът ѝ разсече въздуха. Завъртях се на меките си кожени подметки и загледах пред-

пазливото ѝ напрегване. Оставих я да се приближи, като се престорих на уморен. Точно когато тя се подготви да нанесе удар, отскочих настрана и замахнах наголу с острието.

Ударът на стоманата по облечената ѝ в ръкавица китка отекна в тишината като гръм. Кейт изохка стреснато и изпусна меч, който изгрънча на пода.

Възцари се напрегната тишина.

Усетих как сърцето ми се блъска в гърлото.

– Любов моя... Мили Боже, добре ли си? Прости ми. Не исках да... Не... Не осъзнавах...

Тя поклати глава и си свали ръкавицата. Видях разрез в червения плат – мястото, през което бе минало острието ми. Стомахът ми се сви.

– Но как...? – промълвих смаяно и прокарах ръка по острия ръб на меч. – Мечът ми. Не е... не е притъпен. Върхът винаги трябва да е притъпен. Притъпителят трябва да е паднал!

Започнах да оглеждам пода, а после изведнъж спрях, не надейно проумял истината. Погледнах към дългокракото момче, застанало като вкаменено в един ъгъл.

– Перигрин! Притъпи ли меч ми, както ти казах?

– Разбира се – обади се Кейт. – Спри да викаш. Виж, добре съм. Това е само дракотина.

Тя протегна китката си напред. Нежната бяла кожа, която бях целувал безброй пъти, бе започнала да потъмнява. Скоро щеше да се образува голяма синина, но за мое облекчение нямаше видима рана.

– Голям грубиян съм – измърморих. – Не трябваше да удрям толкова силно.

– Не, точно това трябваше да направиш: да изненадаш противника и да го обезоръжиш.

Очите ѝ с цвят на мед се приковаха в моите.

– Трябва ти по-добър учител. Аз те научих на всичко, което знам.

Похвалата ѝ ме накара да се замисля. Макар че ми беше приятно да я чуя, комплиментът ѝ ми се стори прекалено своевременен, за да го приема безрезервно. Наведох се към меч в краката ѝ и стиснах зъби.

– Трябваше да се сетя. И твоят притъпител е паднал.

Замълчах и се опитах да разбера какво означава изражението ѝ.

– Проклятие, Кейт, да не си полудяла? Защо го направи?

Почувствах как слага ръка предупредително върху моята, но не ѝ обърнах внимание. Вместо това се завъртях обратно към Перигрин.

Той не трепна. Край лицето му с разширени синьо-зелени очи падаха гъсти тъмни къдрици. Не знаеше кога е рожденият му ден, но смяташе, че приближава четиринайсетата си година, и макар че на ръст не беше пораснал много, чертите му започваха да губят детинската си пакостливост и да разкриват красивия мъж, който щеше да стане един ден. Чистият въздух и обилната храна тук, в къщата на Елизабет в Хамфийлд, го бяха преобразили, заличавайки всяка следа от недохраненото конярче, което ми бе помогнало в часа ми на нужда в кралския двор.

– Трябваше да провериш – обърнах се към него. – Това е част от задълженията на всеки скуайър. Скуайърът винаги трябва да проверява два пъти оръжията на господаря си.

Перигрин издаде напред долната си устна.

– Проверих. Но...

– Така ли? – прекъснах го. Усетих ненадейната гневна нотка в гласа си, но не можах да я спра. – Е, щом си проверил, значи не си се справил добре. Може би не си готов за скуайър. Може би трябва да те върна в обора. Там поне никой не може да пострада.

Кейт нададе разгрознен вик:

– Ама наистина, Брендън! Сега *наистина* се държиш като грубиян. Перигрин не е виновен. Аз свалих притъпителите, преди да дойдеш. Освен това нося под жакета си достатъчно подплата, за да преживея и морска буря. Изобщо не бях в опасност.

– Не си била в опасност ли? – погледнах я невярващо. – Можех да ти отсека ръката.

– Но не я отсеке.

Тя въздъхна и се надигна на пръсти, за да ме целуне.

– Моля те, стига си вдигал шум. Упражняваме се всеки ден от седмици насам. Рано или късно щяхме да се откажем от притъпителите.

Изрѣмжах, макар да знаех, че не бива да я укорявам. Беше ми отнело известно време и много синини, за да разбера, че макар и привидно начин да овладее сложното умение на фехтовката, тренировките ни всъщност представляваха начин да излеем разочарованието си, заедно така и не получихме възможност да помолим за разрешение да се оженим преди заминаването на принцеса Елизабет за Лондон, където щеше да присъства на коронацията на своята полусестра кралица Мери.

Предвид обстоятелствата, двамата с Кейт неохотно бяхме решили да не занимаваме Елизабет с желанието си за женитба. В дните, преди принцесата да отпътува, непоколебимата усмивка не слезе нито за миг от лицето ѝ, но знаех, че изпитва безпокойство относно срещата с по-голямата си сестра, която не бе виждала от години. Това не се дължеше единствено на разликата от седемнайсет години във възрастта им. Докато Елизабет беше възпитана в протестантската вяра – резултат от разрива на баща ѝ крал Хенри с Рим, – Мери бе останала вярна на католицизма – и това едва не ѝ струва всичко в последните дни от царуването на брат им крал Едуард.

Бях твърде добре запознат с всички опасности, застрашавали двете принцеси. Също като Елизабет, Мери бе набелязана като мишена от Джон Дъдли, херцог на Нортъмбърланд, който управляваше от името на Едуард. Докато младият крал лежеше на смъртното си легло, Нортъмбърланд кроеше заговор да залови двете сестри Тюдор и вместо тях да възкачи на трона най-малкия си син Гилфорд и снаха си Джейн Грей. Можеше и да успее, ако съдбата не ме бе запратила в самия център на плановете му, откъдето неволно се превърнах в един от архитектите на унищожението му. Точно така се запознах с Кейт и се озовах на служба при Елизабет; сега, когато Нортъмбърланд беше мъртъв, петимата му синове затворени, а Англия празнуваше възцаряването на Мери, Елизабет нямаше друг избор, освен да се подчини на заповедта на сестра си да отиде в Лондон, макар че за мое притеснение настоя да се присъедини към двора сама, без нас.

– Не, приятели мои – настоя тя. – Сега не е моментът да се появявам със своя свита. Ще присъствам на коронацията като вярна поганичка и ще се върна, преди да сте усетили, че ме няма. Мери всъщност не *иска* да оставам там. Достатъчно грижи си има. Аз само ще ѝ преча.

Елизабет избра да я придружи само доверената ѝ гама Бланш Пари, която от малка се грижеше за нея. Това не ми допадна. Вечерта, преди да тръгне, отново ѝ отправих напразна молба да ми позволи да я придружа, защото се безпокоя за сигурността ѝ в клоаката от интриги, която представляваше двортът.

Тя се разсмя.

– Забравяш, че дишам аромата на тази клоака, откакто съм се родила! Щом оцелях въпреки усилията на Нортъмбърланд, едва ли има от какво да се боя. Но добре, обещавам ти, че ако изпитам нужда от закрила, ти си първият човек, към когото ще се обърна.

Напусна Хамфийлд по времето, когато есента позлатяваше земята. В нейно отсъствие домакинството заживя в тих безличен ритъм. Докато се мъчех да потисна тревогата за сигурността ѝ, като се отдавах на учението си, на тренировките по фехтовка и други задачи, осъзнах, че отказът на Елизабет не се дължи на нежелание да я придружа. Тя ме познаваше по-добре, отколкото самият аз се познавах, и бе действала изцяло в мой интерес.

Истината бе, че не съм готов да се върна в двора. Все още имах нужда от време, за да се изцеля.

Спомних си това и съжалих за тона си към Перигрин, който ми бе помогнал през толкова премеждия. Все още обвил ръка около кръста на Кейт, му направих знак.

– Ела – казах.

Той боязливо пристъпи напред. Беше се превърнал в моя сянка, следваше ме навсякъде – „като изпълнено с обожание кутре“, бе отбелязала Кейт – и сега това бе очевидно от умолителното изражение в разширените му очи.

– Би трябвало да те пратя да изпразваш буретата със застояла вода или нещо също толкова неприятно – намуших се. – Не си ли разбрал, че никога не трябва да вярваш на жените?

Кейт ме смушка в ребрата.

– Да – съгласи се Перигрин. – Искам да кажа, не.

– Е? – вдигнах вежда. – Кое от двете: да или не?

Кейт се разсмя.

– Невъзможен си! Остави момчето на мира. Прег него има още много години, за да научи за уловките на нежния пол.

Отстъпи назад и гръпна мрежичката на тила си, за да разпусне кестенявата си коса.

Аз разроших къдриците на Перигрин.

– Наистина съм грубиян – казах му. – Моля те, прости ми.

Перигрин отвори уста да отговори, но Кейт го изпревари.

– Тамко, каква изненада! – възкликна тя и аз замръзнах на мястото си, вперил невярващ поглед във входа на галерията.

Към нас се приближаваше последният човек, когото очаквах да видя – елегантна фигура в черно наметало, с пристегнатата на рамото чанта. Когато свали плоската черна шапчица от олицяващото си теме, си помислих, че Уилям Сесил изглежда по-млад от своите трийсет и три години и по-здрав от последния път, когато го видях. Дори в червеникавокафявата му брада не се забелязваха издайнически бели нишки, а бронзовото му лице беше сигурен признак, че също като мен, напоследък и той е прекарвал много време на открито – нещо, от което и двамата имахме голяма нужда, – в грижи за градината, за някоя лека с билки или каквото там правеше, когато не беше зает да манипулира живота на другите.

– Надявам се, че не се натрапвам? – попита той със спокойния си равен глас. – Мистрис¹ Ашли ми каза, че ще ви намеря да се упражнявате тук.

– Вие винаги се натрапвате – чух мърморенето на Перигрин и сложих ръка на рамото му.

В светлосините очи на Сесил проблесна развеселено пламъче, когато погледна към момчето, преди да се обърне

¹ Mistress – осм. „госпожа“ (англ.). – Бел. прев.

към Кейт, която изглеждаше необичайно притеснена. Макар че се престори на изненадана, определено останах с впечатлението, че за нея пристигането на Сесил не е неочаквано.

– Моя скъпа Кейт, толкова време мина – каза Сесил и я прегърна. – Съпругата ми лейди Милдред се притесняваше, че може да сте се разболели. Почувствахме се много облекчени, когато получихме бележката ви.

Бележка ли? Хвърлих остър поглед към Кейт, която на свой ред прегръщаше Сесил. Все пак имаше пълно право да го стори. След смъртта на майка си беше станала негова повереница и бе израснала в дома му под неговите грижи и под грижите на жена му. Защо да не му пише? Само че не ми бе споменала за това, макар да знаеше какво изпитвам към него. Тя не се беше борила с него така, както аз, когато служеше на Нортъмбърланд като частен секретар и ме убеди да шпионирам семейство Дъдли. Така и не бе разбрала, че обичният ѝ настойник има много лица и на нито едно от тях не може да се има пълно доверие.

– Много съжалявам, че съм ви разтревожила с лейди Милдред – каза Кейт. – Искан да ви дойда на гости, но...

Обърна се към мен и взе ръката ми в своята. Сесил сведе поглед с привидно безразличие към преплетените ни пръсти, макар че не можеше да не си е направил съответния извод.

– Просто загубихме представа за времето – продължи Кейт. – Нали така, Брендън? – усмихна ми се тя. – Напоследък часовете на гения май не са гостатъчни. В тази къща постоянно има толкова много работа.

– Представям си – каза Сесил. – И не искам да се напращам, макар че се надявах да остана за вечеря. Донесох пай с месо и буркан мед. Оставих ги на госпожа Ашли.

Той се усмихна сърдечно на Кейт.

– Спомних си колко обичаше меда от кошерите ни, когато беше малка.

– О, колко мило от ваша страна! Да, веднага ще се заема.

Тя отново погледна към мен. Стомахът ми се сви. Напрегнах цялата си воля, за да успея да изрека сухо:

– Наистина. Как бихме могли да откажем?

Сесил ме погледна в очите. Не беше пропуснал скрития отънък в тона ми. Вече знаех, че посещението му не се дължи единствено на тревога за здравето на Кейт.

– Един момент, ако обичате – обърнах се към него и пригружих Кейт на кратко разстояние, като оставих Перигрин да гледа гневно Сесил.

С напрегнат глас я попитах:

– Какво става тук? *Защо* е дошъл? И защо не ми каза, че идва?

– Просто го послушай – отговори Кейт. – Важно е.

Застинах.

– Да не е свързано с...?

– Да – постави пръст на устните ми тя, за да ми попречи да избухна. – По-късно можеш да ми се караш колкото искаш, но засега ще ви оставя насаме и ще се погрижа за вечерята. Постарай се да не го удариш, става ли?

Тя се обърна със сияйна усмивка и направи знак на Перигрин. Докато го подкарваше пред себе си навън, той отпрати през рамо кръвнишки поглед към Сесил.

– Ако се съди по изражението ти, както и по реакцията на малкия ти приятел, предполагам, че ти се иска да не бях идвал – отбеляза той.

– Виждам, че сте все така проникателен. Какво искате?

Той се усмихна и пристъпи към мястото за сягане под прозореца.

– Изглеждаш в добра форма – каза Сесил. – Нагдал си. Изглежда, въздухът в Хатфийлд ти понася.

– Повече, отколкото въздухът в двора – отговорих и се съсредоточих върху задачата да изглеждам безразличен. Сесил беше лицемер от класа и умееше да ме вбесява. Вече усещах как ме преценява, че отчита как това време на уединение, на ставане рано и лягане рано ме е преобразило така, че вече не съм зеленият младеж, когото навремето подмами да шпионира семейство Дъдли. – Не отговорихте на въпроса ми – рекох.

– Дойдох да ви видя – отвърна той и седна. – Кейт ми изпрати бележка, но тя беше в отговор на мое писмо до нея. Съобщих ѝ, че имам да ви казвам нещо важно. Тя отговори, че трябва да гойда лично.

Кристъфър Гортнър
ИНТРИГИТЕ НА ТЮДОРИТЕ

Превод *Мариана Христова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Людмила Стефанова*
Художник *Виктор Паунов*
Предпечат *Митко Ганев*
Американска. Първо издание

Формат 60×90/16

Печатни коли 20,5

ISBN 978-619-164-153-6

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат *Алианс принт*

Англия, 1553 година. Мери, гъщерята на Хенри Осми и злочестата му съпруга Катерина Арагонска, седи на трона на Тюдорите. Но само няколко месеца след коронацията ѝ всеобщият възторг се превръща във враждебност. Протестантите в Англия посрещат с ужас слуховете, че Мери възнамерява да се омъжи за Филип, католическия крал на Испания. Разнася се настойчива мъва за заговор, който цели да сваля кралицата и да я замени с жената, в чието лице мнозина виждат единствената надежда на Англия – нейната полусестра, принцеса Елизабет.

Измъчван от миналото си, Брендън Прескът е намерил спокойствие в провинциалния дом на Елизабет. Но новината, че тя е пленница в кралския двор и прицел на враждебността на Мери, както и на влиятелния испански посланик, го подтиква да се отправи към Лондон. Там обаче среща силни врагове, решени на всичко, за да унищожат принцесата. И докато някои от тях не крият намеренията си, най-голямата опасност идва от този, който се крие в сенките... както и от жената, която Брендън отчаяно се мъчи да спаси.

„Интригите на Тюдорите“ заплита невероятна мрежа от подозрения и конспирации. Блестяща историческа загадка и трилър с изключителни герои.

Тук ще се сблъскате с Елизабет Тюдор и нейния Робърт Дъдли в такава светлина,

в каквато рядко сте ги виждали.

*Маргарет Джордж,
автор на „Елизабет Първа“*

www.enthusiaast.bg

9 786191 641536

Цена 15.00 лв.